

Torin monumentti

Hän seisoo Mikkelin torin laidalla aina. Häntä eivät juuri häiritse pakkaset, viimat, helteet, eivät linnut tai niiden kakat. Kun hänen hahmonsa näkee vaikka kaukaakin, tuntee olonsa turvalliseksi: kaikki on entisellään. Hänet tunnetaan muuallakin kuin Mikkelisssä. Häntä ei häiritse, vaikka torilla on talvisin hiljaista ja yksinäistä. Kesällä on sitäkin vilkkaampaa, ihmiset liikkuvat. Moni pysähtyy tervehtimään häntä ja tekemään kauppaa. Hän on tietysti Lampilan Eeva, jonka elämä on melkein pelkkää toria. On ollut pikkutyöstä asti, kun hän jo tuli isukan ja äidin kanssa maalaisten paikalle myymään tilan tuotteita. Taukoa oli vain lasten syntyessä, mutta ei silloinkaan koko vuotta. Melkein kaikki, mitä Eeva myy, on omaa tuotantoa. Hän kerää marjat ja keittää niistä mehut ja hillot. Kesäkukat kasvavat kotipellossa. Talvi-iltaisoin hän kasaa tyynyjä selkänsä tueksi ja neuloo villasukat telkkaria katsoessaan. ”Kai tämän sitten pitää olla ihanaa, kun täällä aina olen.”

Maija Y.